ప్రెషర్ కుక్కర్

— చంద్రం

బోనస్ డబ్బు చేతికి వచ్చింది.

"వెంటనే వెళ్ళి కొని తెచ్చెయ్యండి. అశ్రద్ధ చేస్తే ఈ డబ్బులు ఏదో విధంగా ఖర్చైపోతాయి. మళ్ళీ ఇంతట్లో మనకి అవకాశం రాదు!" అని తొందరపెట్టింది శ్రీమతి. ఆవిడ చెప్పింది యథార్థమే గనుక "అలాగే" అని నా సంపూర్ణాంగీకారం తెలియపరిచాను.

ప్రెషర్ కుక్కర్ కొనాలన్నది ఈనాటి ప్రతిపాదన కాదు. ఎప్పటిదో ఆ ఆలోచన. పరిస్థితుల ప్రాబల్యంవల్ల ఇప్పటివరకు ఆచరణలో పెట్టలేకపోయాం.

ఖర్చులకేం—ఎన్నో ఉంటాయి! వాటన్నింటినీ పక్కకు పెట్టి, ఆరు నూరైనా నూరు ఆరైనా, ఆఫీసర్ జవానైనా జవాను ఆఫీసరైనా సరే—ఈసారి ప్రెషర్ కుక్కర్ కొనకపోతే నేను నేనే కాను. ఏనద భీషణ శంఖము దేవదత్తమే—అని నేను ప్రతిజ్ఞ చేయటమేమిటి, మా ఆవిడ తథాస్తు అనటమేమిటి, డబ్బు జేబులో వేసుకొని నేను బయలుదేరట మేమిటి—అన్నీ అవ్యవధిగా జరిగిపోయినాయ్.

"నాలుగైదు చోట్ల ధర విచారించి, చవగ్గా ఉన్నచోట తీసుకోండి." అని హెచ్చరించింది శ్రీమతి నేను చెప్పులు వేసుకుంటుండగా.

పుచ్చు వంకాయల నుంచి పట్టుచీరల వరకూ బేరమాడటంలో మా ఆవిడకి మంచి పేరుంది ఆ వాడకట్టులో. నాకైతే ఆవిడ నేర్పరితనంమీద నమ్మకం కుదరలేదు గాని, ఇరుగు పొరుగు అమ్మలక్కలు మాత్రం గుమ్మాల ముందు బట్టల మూటలు దింపించి "వదినగారూ! ఈ చీర బేరమాడి పెట్టండి! అక్కయ్యగారూ! ఈ లంగా అడిగిపెట్టండి!" అని తరుచూ ఈవిడగారిని ఆహ్వానిస్తుంటారు.

రెండు వందల ఏభై రూపాయల ఖరీదు చెప్పిన చీరను నూట పాతిక నుంచి ప్రారంభించి బేరమాడటం చెడ్డ చిరాకు కలిగిస్తుంది నాకు. అసలు నన్నడిగితే—ఏ వస్తువైనా సరే బేర మనేది లేకుండా అన్నిచోట్లా ఒకే ధరకి ఎప్పుడైతే లభిస్తుందో అప్పుడన్న మాట ఈ దేశం నిజంగా బాగుపడినట్టు. సరే, ఇది విషయాంతరం. ప్రస్తుతాని కొస్తే

"షాపుల చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేసి బేరమాడవలసిన కర్మ నాకేం పట్టిందోయ్? తిన్నగా మా సుబ్బిగాడి షాపుకే వెళ్ళి పట్టుకొచ్చేస్తాను." అన్నాను ధీమాగా మా ఆవిడకి సమాధానంగా.

"అతని షాపులో కుక్కర్లు కూడా ఉంటాయా?" -శ్రీమతి సందేహం.

అవమానం సుబ్బిగాడికి కాదు—నాకే జరిగినట్టనిపించింది. "ఏమిటి నీ ఉద్దేశం? మా సుబ్బిగాడి షాపంటే ఆషామాషీగా ఉందా నీకు? ఈ ఊళ్ళో ఉన్న పెద్ద షాపుల్లో అదొకటి. వాడి కొట్లో దొరకలేదంటే ఆ వస్తువు ఇంక ఈ ఊళ్ళోనే దొరకదన్న మాట! మైండిట్!" అని చరచరా గుమ్మం దిగేశాను.

"సర్లెండి. కొంచెం జాగ్రత్తగా చూసి తీసుకురండి!" అని వెనకనుంచి అందిస్తూనే ఉంది మా ఆవిడ చాదస్తంగా.

సుబ్బిగాడూ—పూర్తి పేరు సుబ్బారావు లెండి—నేనూ సహాధ్యాయులం. ఒకటవ తరగతి నుంచి బి. ఎ. వరకు కలిసే చదువుకున్నాం. కొంతకాలం బెంచిమేట్సుం. కొంతకాలం రూమ్మేట్సుం. చాలా విషయాల్లో, చాలా సందర్భాల్లో ఏకాభిప్రాయం కలిగి కలిసిమెలిసి తిరిగాం. ఉద్యోగాలు మాత్రం చెరొక డిపార్టుమెంటులోనూ వచ్చినయ్.

ఆ ఊరూ ఈ ఊరూ తిరిగి రెండేళ్ళ క్రితమే మళ్ళీ ఈ ఊళ్ళో కలుసుకున్నాం.

సుబ్బిగాడికి స్వతహాగా కొంత ఆస్తి ఉంది. భార్యా తరపున కొంత వచ్చి కలిసింది. అది పెట్టుబడిగా పెట్టి సెంటర్లో ఇటీవలే ఒక స్టీలు షాపు ప్రారంభించాడు. తను ఉద్యోగస్థుడు గనుక ఏ సాయంత్రం పూటో ఖాళీగా ఉన్నప్పుడు కాసేపు కొట్లో కూచుంటాడు. మిగిలిన సమయాల్లో వాళ్ళ ఆవిడ, బావమరిది, గుమస్తాల సాయంతో వ్యాపారం సాగిస్తుంటారు. వ్యాపార సంబంధమైన అన్ని విషయాలూ తెలిసిన గుమాస్తా ఒకడున్నాడు. అతనికి సహాయకులుగా మరో ఇద్దరు, ముగ్గురు కుర్రాళ్ళున్నారు.

ప్రారంభోత్సవానికి అందరితో కలిసి వెళ్ళాను. తరువాత నాలుగైదుసార్లు మా సుబ్బిగాడు కొట్లో ఉండే సమయాలు చూసుకొని వెళ్ళి కూర్చుని, పిచ్చాపాటీ మాట్లాడి వచ్చాను. ఇంతవరకు వాడి కొట్లో నే నేదీ కొనటం పడలేదు గాని, వెళ్ళిన ప్రతిసారీ "నేను లేకపోయినా, మన వాడెప్పుడొచ్చినా కాస్త చూసి ఇస్తూండండి!" అని వాళ్ళ గుమస్తాకి చెవుతూనే ఉన్నాడు సుబ్బిగాడు. కనుక ఎప్పుడు వెళ్ళినా ఆ కొట్లో మనకి తిరుగులేదని తెలిసినప్పటికీ, కాకతాళీయంగా వాడున్న సమయంలోనే వెళ్ళటం జరిగింది.

ఇంత కాలానికి మా సుబ్బిగాడి స్టీలు షాపులో ఒక వస్తువు—కాస్త ఖరీదైనది—కొనబోతున్నందుకు నాకు నిజంగా ఆనందం కలిగింది. హుషారుగా షాపులో అడుగు పెట్టాను. కాసేపు అదీ ఇదీ మాట్లాడి నెమ్మదిగా వచ్చిన పని చెప్పాను. ఆ సమయంలో 'కస్టమర్' హోదా కనిపించి ఉండాలి నాలో.

వెంటనే గుమస్తాని పిలిచి "మనవాడికి 'మాంఛి' ప్రెషర్ కుక్కర్ చూసివ్వవోయ్!" అని పురమాయించాడు సుబ్బిగాడు.

సరుకు తాలూకు మంచి చెడ్డలు, ధరవరలు... వగైరా వివరాలు బొత్తిగా తెలీవు సుబ్బిగాడికి. కొట్లో కూచునేదే తక్కువ. ఉన్న కాసేపైనా 'క్యాష్' వ్యవహారం తప్ప, మిగతా వివరాల జోలికి పోడు. అంతా గుమస్తా చూసుకోవలసిందే. మాటల సందర్భంలో ఇదివరకు రెండు మూడుసార్లు తనే అన్నాడా మాట. ఇతని భార్యకీ, బావమరదికీ

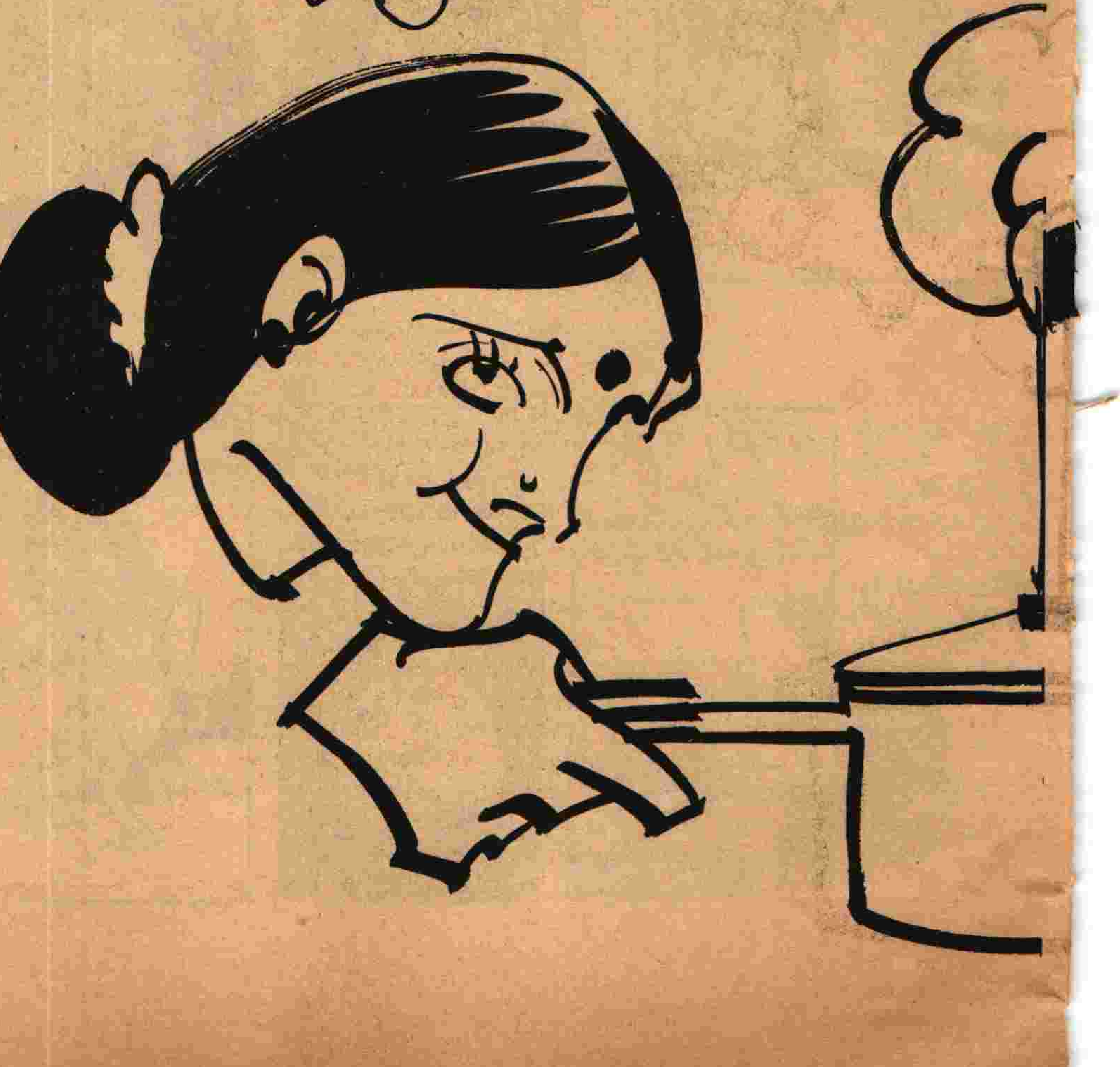

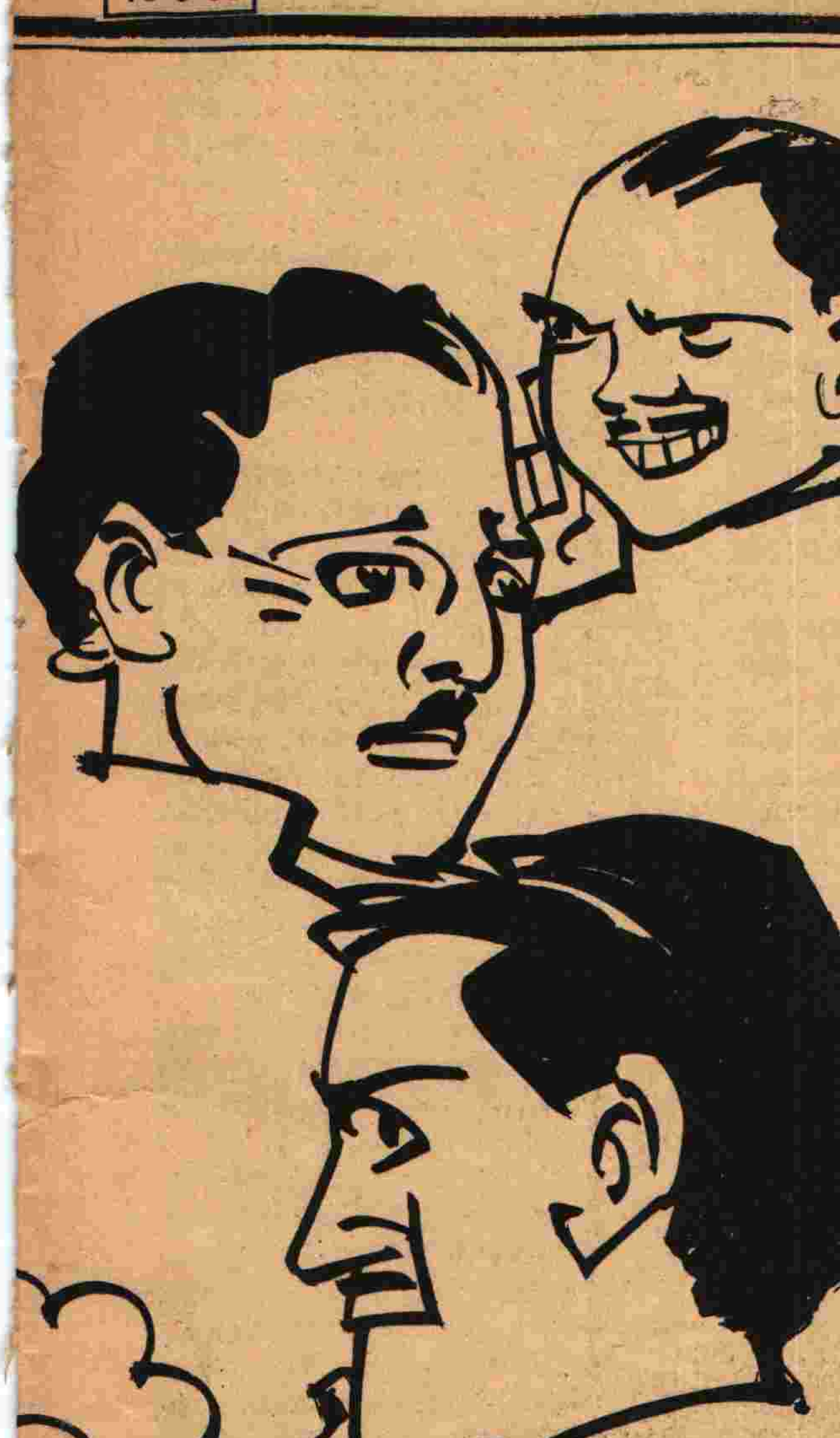

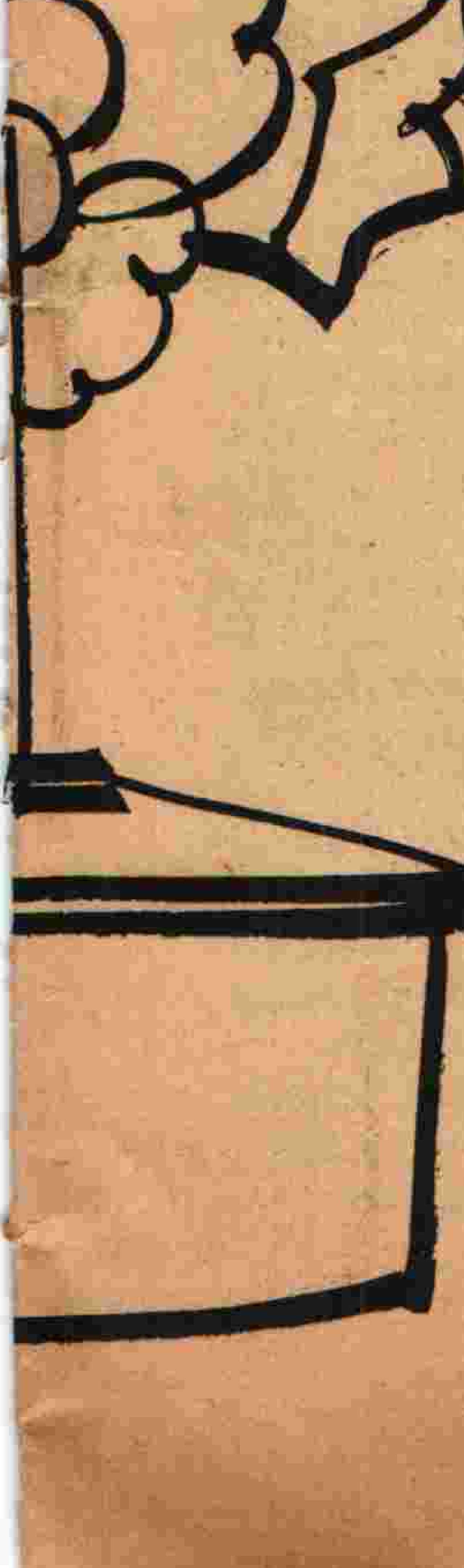

కొంతవరకు అమ్మకం వ్యవహారాలు తెలుసు.

ఒక కుక్కర్ చూపించాడు గుమాస్తా. "ఇప్పుడు ఎక్కువగా అమ్ముడుపోయే కంపెనీ ఇదే, సార్! మన్నికైనది. సైజు కూడా ఇదే బావుంటుంది, సార్!" మా ఆవిడ చెప్పిన కంపెనీ, సైజూ ఇవే. కనుక తల ఊగించాను.

"ఉపయోగించే విధానం గూడా వివరంగా చెప్పు!" ఆదేశించాడు సుబ్బిగాడు.

ఆ సమయంలో కొట్లో నేను తప్ప మరో కస్టమర్ ఎవరూ లేరు గనుక, తీరిగ్గా విపులీకరించాడు గుమాస్తా. నేను గూడా చాలా ఆసక్తిగా విన్నాను. కొన్ని సందేహాలు వెలిబుచ్చి, సంతృప్తికరమైన సమాధానాలు గూడా పొందాను.

చివరిగా "కంపెనీ వా డిచ్చే గిన్నెలు అంతగా బావుండవు, సార్! ఇప్పు డందరూ స్టీలు కంటైనరే వాడుతున్నారు. కనుక మీరు గూడా అదే తీసుకోండి." అని ఒక స్టీలు కంటైనర్ తీసి చూపించాడు గుమాస్తా.

నాక్కూడా అదే నచ్చింది "అలాగే కానియ్." అన్నాను.

ఒక కుర్రాడు, గుమాస్తా అందించిన కుక్కర్ స్టీలు కంటైనర్‌తో సహా అట్టపెట్టెలో పెట్టి పాక్ చేశాడు.

ఇక ధర విషయం. మా సుబ్బిగాడి షాపులో నేను బేరమాడవల సిన అవసరం ఏముంటుంది? వాడు చెప్పినంతా ఇచ్చెయ్యటమే.

"ఎంతివ్వ మంటావురా?" అని సూటిగా అడిగే శాను సుబ్బిగాణ్ణి.

"మొత్తం ఎంతోయ్ దీని ఖరీదు?" అని గుమాస్తాని అడిగాడు సుబ్బిగాడు.

ఒక కాగితం ముక్కమీద లెక్కవేసి సుబ్బిగాడి ముందుంచాడు గుమాస్తా.

"మొత్తం అయిదు వందల ఏభై అయిందిరా. ఓ పది తగ్గించి అయిదూ నలభై ఇవ్వు." అన్నాడు సుబ్బిగాడు.

పది రూపాయాల కన్నా ఎక్కువ తగ్గించటం వాడికే బావుండదు, తగ్గించమని అడగటం నాకూ బావుండదు. డబ్బు చెల్లించేసి కుక్కర్ అందుకున్నాను.

"కుర్రాణ్ణి పంపించనా ఇంటి దగ్గర పెట్టేసి వస్తాడు?" అన్నాడు సుబ్బిగాడు.

"కుర్రా డెందుకు మళ్ళీ? రిక్షాలో వెళ్ళిపోతాలే." అని చెప్పి బయటికి నడిచాను.

కుక్కర్ చూసి మహదానందపడిపోయింది మా ఆవిడ. ఇటీవలి కాలంలో ఆవిడ ముఖంలో అంత ఆనందం కనిపించటం నే నెప్పుడూ గమనించలేదు.

అట్టపెట్టె విప్పి కుక్కర్ బయటికి తీశాను.

షాపులో గుమాస్తా చెప్పగా విన్నవాటిలో గుర్తున్నంత వరకు మా శ్రీమతికి వివరించాలని నా తాపత్రయం. "ఇదిగో చూడు ఇది వెయిటు. దీని పేరు వాల్వు సపోర్టు. దీన్ని మెటల్ సేఫ్టీ వాల్వు అంటారు. ఇదేమో..."

నన్ను పూర్తిగా చెప్పనివ్వలేదు మా ఆవిడ. మధ్యలోనే అడ్డుకొని—"... అన్నీ నాకు తెలుసులెండి. ఉపయోగించే విధానం కూడా తెలుసు. మన పక్కింటివాళ్ళు వాడటం చూస్తూనే ఉన్నానుగా. పైగా ఇలాంటి వివరాలన్నీ కుక్కర్‌తో పాటు వాళ్ళిచ్చే ఈ పుస్తకంలో ఉంటాయి." అనేసింది.

కుక్కర్ విషయంలో నాకంటే మాఆవిడే అడ్వాన్సుగా ఉన్నదని తేలిపోయింది.

"ఇంతకీ ఎంత కిచ్చాడు మీ మిత్రుడు?"

"వాడు మామూలుగా అమ్ముకొనే ధరకి ఓ పది రూపాయలు తగ్గించి ఇచ్చాడు."

"అదే ఎంతని?"

"అయి దొందల నలభై."

"అయి దొందల నలభయ్యా!" ఆశ్చర్యం ధ్వనించిం దావిడ కంఠంలో. బహుశా తను ఆశించనంతగా మా సుబ్బిగాడు తగ్గించలేదన్నది ఆవిడ ఆశ్చర్యానికి కారణమై ఉంటుం దనుకున్నాను.

"అడక్కుండానే వాడు పది రూపాయలు తగ్గించాడు. ఇంకా తగ్గించమని అడగటం ఏం బావుంటుంది చెప్పు!"

"తగ్గించట మేమిటండి నా మొహం. దీని ధర అయిదు వందల రూపాయలే!"

"అయిదు వందలా?" ఈసారి ఆశ్చర్యపోవటం నా వంతైంది. కాని, వెంటనే కంటైనర్ మార్చిన సంగతి గుర్తొచ్చింది. "కంపెనీ వా ళ్ళిచ్చే గిన్నెలు మార్చేసి, స్టీలు కంటైనర్ వేయించా." అని చెప్పాను.

"స్టీలు కంటైనర్‌తో కలిపే ఈ కుక్కర్ అయిదు వందలు. మన ఎదురింటి మీనాక్షిగారు నిన్న

గుండు

"ఏంట్రా నాతో చెప్పకుండా తిరుపతి కెప్పుడెళ్ళొచ్చావు?"

గుండు చేయించుకున్న భానుని అడిగాడు మదన్.

"తిరుపతా? నా బొందా? నిన్న మా ఆవిడ నా తలంటిందిలే" అని విసుక్కుంటూ చెప్పాడు భాను.

జి. రాము

నే తెప్పించారు వాళ్ళు ఆడపడుచుకు పంపించాలని."

"స్టీలు - కంటైనర్ తక్కువ రకానిదేమో!"—నా సందేహం.

"ఒక్క నిముషం ఉండండి." అని చెప్పి చరచరా ఎదురింటికి వెళ్ళి, అట్టపెట్టెతో సహా కొత్త కుక్కర్ పట్టుకొచ్చింది. కుక్కర్ సైజూ, కంపెనీ ఒక్కటే. కంటైనర్ బయటికి తీసి చూశాం. ఒక్కలాగే ఉన్నాయి. కంటైనర్ మీద అంటించి ఉన్న 'లేబిల్స్' కూడా పరిశీలించాం. ఏమీ తేడా కనిపించలేదు.

"చివరికి ఇలా నిర్వాకం చేసుకొచ్చారన్న మాట!" ఒక్క మాటలో తేల్చిపారేసింది.

నా కంతా అయోమయమైపోయింది.

"ఎక్కడో పొరపాటు జరిగి ఉంటుంది."

"మీ స్నేహితుడేగా? వెళ్ళి అడగండి. పొరపాటు జరిగితే సరిదిద్దుకుంటాడు. మనకేం తక్కువ కివ్వక్కర్లేదు. ఎక్కువ వేసుకోకుండా మామూలు ధరకిస్తే అదే పది వేలు!" ఆవిడ మాటల్లో నిష్ఠూరం ధ్వనించింది. అంతకు ముందు ఆవిడ ముఖంలో కనిపించిన ఆనందం తాలూకు చిహ్నాలు మచ్చుకైనా లేకుండా పోయినయ్.

సుబ్బిగాడు మోసం చేసి నా దగ్గర ఎక్కువ తీసుకుంటా డన్నది నే నూహించలేని విషయం. జరిగింది పొరపాటైనా, మోసమైనా మరేదైనా గుమాస్తావల్లే జరగాలి. అతను లెక్క వేసిస్తే తప్ప కుక్కర్ ఖరీదు కూడా తెలియని స్థితిలో ఉన్నాడు సుబ్బిగాడు. తెలిసి కూడా వాణ్ణి అనుకోవటం పొరపాటు.

ఇంతకీ జరిగింది పొరపాటా? మోసమా? లేక మరేదైనానా? ఏదీ తేల్చుకోలేని స్థితిలో పడిపోయా న్నేను.

"వెళ్ళి అడిగితే తేలిపోతుంది కదా!" అంటుంది మాఆవిడ. నిజమే. మరోచోట ఎక్కడైనా అయితే నేనూ అదే చేద్దును. కాని, తెలిసిన చోట మొహమాటం అడ్డొస్తోంది. చూస్తూ చూస్తూ నలభై రూపాయలు నష్టపోవాలన్నా బాధగానే ఉంటుంది. ఆ రాత్రంతా ఇదే ఆలోచన. సరిగ్గా నిద్రే పట్టలేదు.

ఉదయం ఆఫీసుకు వెళ్ళేటప్పుడు హెచ్చరించింది మాఆవిడ—"సాయంత్రం వెళ్ళి తేల్చుకురండి!" అని.

ఆఫీసులో కూడా స్థిమితంగా పని చేయలేక పోయాను. అడిగితే సుబ్బిగాడు ఏమనుకుంటాడో? 'నిన్ను నేను మోసం చేస్తా నని ఎలా అనుకున్నావురా?' అని నిలదీసి అడిగితే నేనేం సమాధానం చెప్పగలను? 'నువ్వు కాకపోతే నీ గుమాస్తా చేశాడు.' అని తెగేసి నిర్మొహమాటంగా అనగలనా? ఆ పరిస్థితి ఊహించుకోవటానికే ఇబ్బందిగా ఉంది. అడక్కపోతే మాఆవిడ ఊరుకోదు. జీవితకాలం దెప్పుతుంది. ఎలా చచ్చేది?

సాయంత్రం ఆఫీసు నుంచి తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళలేకపోయాను. వెళ్ళంగానే 'ఏం చేసుకొచ్చారు?' అని గుమ్మంలోనే నిలదీస్తుంది మాఆవిడ. ఆవిడ తత్త్వం నాకు బాగా తెలుసు.

కాసేపు అటూ ఇటూ తిరిగి, చివరికి ఏమైతే అదే అవుతుంది లెమ్మని తెగించి సుబ్బిగాడి షాపు దగ్గరకే వెళ్ళాను. సమయానికి వా డున్నాడు.

"ఏం బ్రదరూ! కుక్కర్ బాగా పని చేస్తోందా?" అని పరామర్శించాడు.

"బాగానే పని చేస్తూందిరా." నా మాట నాకే నీరసంగా వినిపించింది.

కాసేపు ఆ మాటా ఈ మాటా చెపుతూ కాలక్షేపం చేశాను. కుక్కర్ ధర విషయం ఎత్తటమా మానటమా—అన్నది ఇంకా తేల్చుకోలేని స్థితిలోనే ఊగిసలాడుతూ ఉన్నాను నేను. ఆఖరికి ఓ అరగంట తర్వాత ఎలాగైతేనేం "కుక్కర్ ధర విషయంలో ఏదో పొరపాటు జరిగినట్టుందిరా." అని మాట జారాను.

"పొరపాటా? ఏంటిరా అది? ఎక్కువ పడిందంటావా? తక్కువ పడిం దంటావా?" మామూలుగానే అడిగాడు సుబ్బిగాడు.

వివరించాను. అంతా విని గుమాస్తాని పిలిచాడు. "నిన్న తీసుకెళ్ళిన కుక్కర్‌కి రేటు ఎక్కువ పడిం దంటున్నా డేంటయ్యా మా వాడు?" అని అడిగాడు.

"ఏమిటి సార్?" అంటూ నా వంక చూశాడు గుమాస్తా.

మళ్ళీ వివరించాను.

శ్రద్ధగా విన్నాడు గుమాస్తా. అతనివంకే పరిశీలనగా చూస్తున్న నాకు అతను మొదట కొంచెం కంగారు పడినట్టే కనిపించాడు. కాని, వెంటనే సర్దుకున్నాడు.

"ఒక్క క్షణం, సార్!" అని లోపలికి వెళ్ళాడు.

సుబ్బిగాడూ నేనూ కుతూహలంగా చూడసాగాం.

కొద్ది క్షణాలలోనే రెండు కంటైనర్లని రెండు చేతులలతో పట్టుకొని మాదగ్గర కొచ్చాడు గుమాస్తా.

"చూడండి, సార్!" అన్నాడు న న్నుద్దేశించి.

చూస్తూనే ఉన్నాను కుతూహలంగా.

"ఈ రెండు కంటైనర్లూ ఎలా ఉన్నాయి?" అని ప్రశ్నించాడు ఉపాధ్యాయుడు విద్యార్థిని ప్రశ్నించినట్టు.

"బాగానే ఉన్నాయి." నా సమాధానం.

"బాగా ఉండటం కాదు, సార్! ఈ రెండింటికీ భేదం ఏమన్నా కనిపిస్తోందా మీకు?"

పరిశీలనగా చూశాను. "లేదు."

"సైజూ, బరువు, మెరుపు, చేత, లేబిల్‌తో సహా రెండూ ఒక్కలానే ఉన్నాయి. అవునంటారా?"

"అవును." అప్రయత్నంగా అనేశా న్నేను.

"కాని, ఈ రెండూ ఒకటి కాదు. నా కుడిచేతిలో ఉన్నది ఒరిజినల్. ఎడమచేతిలో ఉన్నది డూప్లికేట్. ఈ రెండింటి ధరలో తేడా ఏభై రూపాయలు. వస్తువులో మాత్రం ఎవ్వరూ తేడా గుర్తించలేరు. మీకు వేసింది ఒరిజినల్. వాళ్ళది డూప్లికేట్. ఇది వ్యాపార రహస్యం. అయినా, మీరు మా ప్రొప్రైటర్ గారికి కావలసినవారు గనుక, మీ అనుమానం తీర్చడం కోసం చెపుతున్నాను." అన్నాడు గుమాస్తా—తాపీగా, ఎంతో నేర్పుగా, నాటకీయంగా.

"అది గురూ అసలు సంగతి!" అన్నాడు దీర్ఘంగా నిశ్వసించి సుబ్బిగాడు. నా కెలాంటి మోసం జరగలేదని తెలిసినందుకు వాడికి తృప్తిగా ఉంటే ఉండొచ్చు గాక, నాకు మాత్రం గుమాస్తా చెప్పిన మాటల్లో విశ్వాసం కుదరలేదు. అతగాడు చెప్పిన మాటలన్నీ యథార్థం కాదని నా అంతరాత్మ ఘోషించసాగింది. నా కళ్ళు నన్నే మోసం చేస్తాయని నే ననుకోలేను. విడివిడిగా చూస్తే తేడా గుర్తించలేనేమోగాని, రెండింటినీ పక్కపక్కన ఉంచి చూసినప్పుడు ఒరిజినల్‌కీ, డూప్లికేట్‌కీ ఏ కొద్ది తేడానో కనిపించకపోదని నా నమ్మకం.

ఒకే రకం పాత్రలు రెండు చూపించి, అందులో ఒకటి ఒరిజినల్ అనీ, ఒకటి డూప్లికేట్ అనీ బూకరించటం వ్యాపార రీత్యా గుమాస్తాకి దైనందిన కార్యక్రమం అయితే కావచ్చునేమో గాని, అంత సులువుగా మోసపోటానికి నేను పసివాణ్ణీ కాను, అమాయకుణ్ణీ కాను కదా!

అడిగిన వాడికి తక్కువ. అడగని వాడికి ఎక్కువ. ఒకే వస్తువు బజారులో రకరకాల ధరలకు అమ్మబడుతోంది. నేను ముందే చెప్పాను గదా! ఈ విధానం మారనంతకాలం ఈ దేశం బాగుపడినట్టు కాదు!

గుమాస్తా మాటలు సుబ్బిగాడు నమ్మాడని ఖచ్చితంగా నేను చెప్పలేను గాని, నమ్మినట్టే కనిపించాడు. ఒకవేళ నమ్మకపోయినా, మామూలు వ్యాపార ధోరణే నా వద్ద కూడా గుమాస్తా చూపించాడని వాడు గ్రహించినా, ఏమీ చేయలేని స్థితి వాడిది. గుమాస్తామీద ఆధారపడి వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. ఎంత స్నేహితుడైనా నా ముందు వాళ్ళ గుమాస్తాని కించపరచలేడు. అది సాహసమే అవుతుంది. ఆ కారణంగా గుమాస్తా చెపుతున్న దంతా యథార్థమే నన్నట్టు వీడు నటిస్తూ ఉండవచ్చు.

ఏతావాతా తేలిం దేమిటంటే నేను నలభై రూపాయలకు నీళ్ళు వదులుకోవలసిందే! అయినా, చివరి మాటగా—"ఈ రెండింటికీ తేడా మీరు గుర్తించగలరా?" అన్నాను.

చిన్నగా నవ్వాడు గుమాస్తా. "మీ సందేహం నా కర్థమైంది, సార్! రెండూ కలిసిపోతే అమ్మేటప్పుడు పొరపాటు జరగదా అని కదా మీ ఉద్దేశం—మా కొచ్చిన బిల్లుల్ని బట్టి ఒరిజినల్సూ, డూప్లికేట్సూ విడివిడిగా సర్దుకుంటాం, సార్!" అన్నాడు.

డబ్బులు పోతే పోయినయ్ గాని, గుమాస్తా తెలివికి మాత్రం జోహార్లర్పించక తప్పలేదు. ఈ గుమాస్తా చాతుర్యంవల్ల మాసుబ్బిగాడి వ్యాపారం దినదినాభివృద్ధి చెందగలదన్నది నిర్వివాదాంశం.

మోసం జరిగిందని తెలిసి కూడా, మాసుబ్బిగాడి ముఖం చూసి, మొహమాట పడిపోయా న్నేను. తెచ్చికోలు చిరునవ్వుతో అన్నాను—"నలభై రూపాయలు తేడా కనిపించేటప్పటికి మా ఆవిడ కంగారు పడింది. అసలు విషయం నాకూ తెలియదు కదా! అందుకనే కనుక్కుందామని వచ్చాను గాని మరేమీ కాదు. నువ్వేమీ అనుకోకురా, సుబ్బాయ్! వస్తా." నా మాటలు నాకే కృత్రిమంగా తోచినయ్.

జరిగింది మోసమేనని నాకు నిశ్చయమైపోయినప్పటికీ ఆ విషయం మాఆవిడకి చెప్పటం నా కిష్టం లేకపోయింది. ఆవిడ బాధపడుతుంది. కాబట్టి షాపులో గుమాస్తాని అనుకరిస్తూ 'ఒరిజినల్—డూప్లికేట్' కథ వినిపించాను.

నేను చెప్పిం దంతా జాగ్రత్తగా వింది మా శ్రీమతి. కాని, పూర్తిగా సంతృప్తి చెందిందని మాత్రం చెప్పలేను. అయితే, ఆ విషయంలో ఆవిడేమో బయటపడలేదు. నే నెక్కడ బాధపడతానో అని కాబోలు మౌనం వహించింది.

నా కోసం మాఆవిడ నటించింది. సుబ్బిగాడి కోసం నేను నటించాను. గుమాస్తా కోసం సుబ్బిగాడు నటించాడు. మాప్రెషర్ కుక్కర్ ప్రహసనం ఈ విధంగా ముగిసింది.

★